

De mug op de brug

Noah had een hut gebouwd door een grote slaapzak over de eettafel te drape- ren. Hij was er de hele middag mee bezig geweest. Had zijn dekens en kussen naar binnen gesleept. En al zijn knuffels. Als een eekhoorn die zich voorbe- reidt op de winter. Het was er knus geworden. Een verloren lampionlampje zorgde voor licht. Tevreden keek hij om zich heen. Nu stond hem nog één ding te doen: zijn vader Pim zover krijgen om hem in de hut zijn lievelingsboek voor te lezen.

Pim vertelt mij in onze behandelsessie dat hij een stukje verderop zat met zijn laptop. Het was zijn papadag en hij was in de ochtend met Noah naar het hertenkamp geweest. Alhoewel hij zich had voorgenomen om op zijn vrije dagen niet meer te werken, kon hij het toch niet laten om de planning voor volgende week door te nemen. Een zeurend schuldgevoel aan de kant drukkend. Er waren altijd meer taken dan tijd. Te veel ballen om in de lucht te houden: zijn moeder was recentelijk gediagnosticeerd met alzheimer. Nog maar 58 jaar. Vader was al overleden, en zijn broers en zussen woonden ver weg, waardoor de zorg voor hun moeder op zijn schouders rustte. Thuis kon hij even geen beroep doen op zijn vrouw Sofie, omdat zij herstelde van een operatie aan haar rug.

Noah had aan zijn been getrokken. „Papa? Kom je een boekje lezen?“, had hij ge- vraagd. Grote puppyogen strak op hem gericht. Pim had zachtjes gezucht, zichzelf ge- dwongen terug te komen in de werkelijkheid van zijn woonkamer en was Noah naar de hut gevolgd. Die reikte hem *De mug op de brug* aan. Van Annie M.G. Schmidt.

„Mijn lievelings“, zei Noah. Pim schraapte zijn keel en las voor. Over een mug die een grote ramp veroorzaakt op de brug in Breukelen. Het is er erg druk en er komt steeds meer verkeer bij: auto's, fietsers, dieren, de ijscoman. De brug siddert en beeft, maar houdt stand. Tot de mug erop landt. Dan stort alles in en belandt iedereen in het water.

Pim vertelt mij dat zijn gevoel van onbehagen groeide met het omslaan van elke pagina. Want hoe is het eigenlijk met zijn eigen brug gesteld? Wat kan deze nog dragen? Onder het licht van het lampionnetje, met Noah op schoot, realiseerde Pim zich ineens hoe versnipperd zijn dagen momenteel zijn. Zo ging het niet langer.

Ook hij was nog maar een mug verwijderd van chaos, voelde hij ineens. We bedachten samen manieren om het verkeer op zijn brug te stroomlijnen. Zodat er ruimte ontstond om een mug te laten landen. Mocht dat eens nodig zijn...

Froukje Jackson en Irma van Steijn zijn beiden GZ-psycholoog bij Maarsingh & van Steijn. Froukje in Groningen en Irma in Leeuwarden. Zij schrijven om en om een wekelijkse geanonimiseerde column over wat zij meemaken in o.a. de spreekkamer. E-mail: f.jackson@maarsinghenvansteijn.nl of i.vansteijn@maarsinghenvansteijn.nl.

